

Ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου για τον Προφήτη Σαμουήλ

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου](#)

Στον στον θαυμαστό βίο και την προσωπικότητα του Προφήτη Σαμουήλ, τον οποίο εορτάζει αύριο 20 Αυγούστου η Εκκλησία μας, αναφέρεται ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος](#) στο κήρυγμα του.

“Η γέννηση του ήταν θαυμαστή” αναφέρει μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος και επεσήμανε πως κατά τον βίο του, υπήρξε πνευματικός ηγέτης για τον Εβραϊκό λαό με τριπλό έργο: πρώτον, να διδάσκει και νουθετεί τον λαό, δεύτερον, να τον θεραπεύει και τρίτον, να τον δικάζει.

Το γραπτό κήρυγμα του Μητροπολίτη Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Ο Προφήτης Σαμουήλ, τόν οποίο έορτάζει σήμερα ή Έκκλησία μας, έζησε στην Παλαιά Διαθήκη, καί μάλιστα τόν 12ο αιώνα π.Χ. καί βρέθηκε σέ μιά περίοδο ένδιάμεση μεταξύ Κριτών, δηλαδή πολιτικών αρχόντων, καί τών Βασιλέων. Αύτός ήταν ό τελευταίος τής περιόδου τών Κριτών, ως Προφήτης θαυμαστός, καί εκείνος πού έχρισε τόν πρώτο Βασιλέα, τόν Σαούλ, καί όταν εκείνος υπέπεσε σέ σοβαρά σφάλματα, έχρισε ως Βασιλέα τών Δαβίδ, τόν Προφητάνακτα.

Η παρουσία τοῦ Προφήτου Σαμουήλ καί ή δράση του μεταξύ τών Ιουδαίων ήταν όντως θαυμαστή. Θα περιοριστώ σέ δύο βασικά σημεία τής ζωής του.

Τό πρώτο σημείον είναι ότι ή γέννησή του ήταν θαυμαστή. Οί γονεΐς του, ό Έλκανά καί ή Άννα δέν είχαν παιδιά, διότι ή Άννα ήταν στείρα καί ή ίδια πήγε στόν Ναό καί προσευχήθηκε καρδιακά, έκανε νοερά προσευχή καί ζητούσε από τόν Θεό τήν παρέμβασή Του γιά νά γεννήση. Έτσι, ό Θεός τήν εύλόγησε καί γέννησε τόν Σαμουήλ.

Είναι ένδιαφέρον νά διαβάση κανείς όλα αυτά τά περιστατικά από τό βιβλίο τής Παλαιάς Διαθήκης, πού όνομάζεται Α΄ Βασιλειών, γιά νά δῇ τόν τρόπο τής γεννήσεως τοῦ Σαμουήλ καί τόν τρόπο τής ανατροφής καί τής παιδείας του.

Οί γονεΐς του προσευχήθηκαν γιά νά τόν γεννήσουν, τόν μεγάλωσαν μέ παιδεία καί νοουθεσία Κυρίου, τόν αφιέρωσαν στόν Ναό, έζησε μέσα στην λατρεία τοῦ Ναοῦ από μικρό παιδί καί σέ νεανική ηλικία αξιώθηκε νά λάβη αποκάλυψη από τόν Θεό, δηλαδή νά τοῦ δώση μιά έντολή νά διαβιβάση τό θέλημά Του στόν Ιερέα τοῦ Ναοῦ.

Αυτό δείχνει ότι ή γέννηση ενός παιδιοῦ είναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, τό χαρίζει ό Θεός στους γονεΐς του καί εκείνοι έτσι πρέπει νά αντιλαμβάνονται τήν ὕπαρξή του, καί νά τό μορφώνουν κατά Θεόν, «έν παιδεία καί νοουθεσία Κυρίου».

Η σύλληψη καί γέννηση ενός ανθρώπου είναι καρπός τής συνέργειας Θεοῦ καί ανθρώπου, αφού ό Θεός διά τής ζωοποιοῦ ενεργείας Του δίνει ζωή σέ όλη τήν κτίση, καί ό άνθρωπος μετέχει καί τής σοφοποιοῦ ενεργείας τοῦ Θεοῦ, αφού τοῦ δίνεται ή δυνατότητα νά σκέφτεται, νά παράγη γνώση, νά ἐπεξεργάζεται τά στοιχεΐα τής φύσεως. Επίσης, ό άνθρωπος πρέπει νά μετάσχη καί στην θεοποιό ενεργεία τοῦ Θεοῦ, δηλαδή νά γίνη κατά Χάριν αυτό πού ό Θεός είναι κατά φύσιν, νά γίνη δηλαδή κατά Χάριν Θεός.

Αυτό σημαίνει ότι ένα παιδί δεν είναι ένα «παιχνίδι» των γονέων για να τους διασκεδάζει, να τους χαροποιή, να τους δίνει κάποιο νόημα στην ζωή τους, αλλά είναι ένα δώρο του Θεού, που πρέπει να αναπτυχθή κατά Θεόν, να γνωρίσει τον Θεό. Η μονομερής ανάπτυξη του παιδιού δημιουργεί τραγικούς ανθρώπους, που είναι πάντοτε ανικανοποίητοι.

Τό δεύτερο γεγονός από την ζωή του Προφήτου Σαμουήλ είναι ότι ήταν ένας πνευματικός ηγέτης στον έβραϊκό λαό. Ο Θεός τον ανέδειξε στην θέση των Κριτών, αλλά και των Προφητών. Τότε τους άρχοντες δεν τους ψήφιζε ο λαός, αλλά τους ανέδεικνε ο Θεός με θαυματουργικό τρόπο.

Έτσι, ο Προφήτης Σαμουήλ είχε τριπλό έργο να επιτελέσει, ήτοι: πρώτον, να διδάσκει και νουθετή τον λαό, δεύτερον, να τον θεραπεύει και τρίτον, να τον δικάζει, δηλαδή να λύνει διάφορες δυσαρμονίες που παρατηρούνταν στην κοινωνία. Και αυτό τό έργο ο Προφήτης Σαμουήλ τό έκανε μέ προσευχή, μέ φώτιση από τον Θεό, μέ δικαιοσύνη.

Ο λαός τον ανεγνώρισε και του έδωσε έναν επιθετικό προσδιορισμό, δηλαδή τον τιτλοφορούσε: «Ο βλέπων». Είναι χαρακτηριστική η έρώτηση: «Εί έστιν ένταῦθα ο βλέπων;» (Α΄ Βασ. θ΄, 11). Ονομαζόταν «βλέπων» γιατί ως Προφήτης, μέσα από τον όποιον ένεργοῦσε η Χάρη του Θεού, έβλεπε τά πάντα, έβλεπε τίς καρδιές των ανθρώπων και τίς ανάγκες της κοινωνίας, και ένεργοῦσε κατάλληλα.

Και όταν ο Προφήτης Σαμουήλ κατάλαβε ότι ο λαός ήθελε Βασιλέα, όπως είχαν όλα τά άλλα ειδωλολατρικά έθνη, προσευχήθηκε στον Θεό και αφού έλαβε έντολή από Αυτόν, αρχικά έχρισε τον Σαούλ ως Βασιλέα και μετά τον Δαβίδ. Αυτό συνιστοῦσε βαθύτατη πτώση, γιατί ο λαός αντί της παρουσίας των Κριτών και των Προφητών που τους ανάδεικνε ο Θεός, προτιμοῦσε τους Βασιλείς, οι όποιοι Βασιλείς, εκτός από τον Προφητάνακτα Δαβίδ, σιγά-σιγά απομακρύνθηκαν από τον Θεό και εισήγαγαν ξένους Θεούς, ειδωλολατρικούς. Όπότε, στην συνέχεια, όπως φαίνεται στην περίπτωση του Προφήτη Ηλία, οι Προφήτες έκαναν αγώνες έναντίον των Βασιλέων που διέστρεψαν τον λαό του Θεού σέ άλλες λατρείες.

Πάντως, ὁ Προφήτης Σαμουήλ ἦταν ἓνας εὐλογημένος ἄνθρωπος, πού συνελήφθη στήν μήτρα τῆς μητέρας του, ὥστε ἀπό προσευχή καί μέ τήν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, μεγάλωσε μέ προσευχή καί ἀγάπη στόν Θεό, ἀξιώθηκε θείας Ἀποκαλύψεως κατά τήν νεανική του ἡλικία, ἀναδείχθηκε μέγας Προφήτης στόν Ἰσραηλιτικό λαό, ἀνέδειξε Βασιλεῖς καί ἀπέθανε εἰρηνικά, ἐνῶ ὅλος ὁ λαός θρηνοῦσε γιά τήν ἀπώλειά του.

Πολλές ἦταν οἱ ἀρετές του, ὅπως ἡ καθαρότητα τοῦ βίου του, ἡ ὑπακοή στόν Θεό, ἀφοῦ ποτέ δέν ἔκανε κάτι γιά νά λυπήσῃ τόν Θεό, ἡ ἀνεξικακία του, διότι συνεχῶς συγχωροῦσε τούς ἄλλους γιά τά λάθη τους, ἡ ἀπάθειά του, διότι πάντοτε ἐνεργοῦσε ἀπαθῶς, ἡ ἀγάπη του στόν λαό καί τόν Θεό. Ἦταν ἓνας ὄντως εὐλογημένος ἄνθρωπος.

Ὅλοι μας πρέπει νά λάβουμε ἀπό αὐτόν παραδείγματα γιά τό πῶς νά εἴμαστε Χριστιανοί, γονεῖς, διδάσκαλοι, ἱερεῖς, Ἐπίσκοποι, πολιτικοί ἄρχοντες, ἐπιστήμονες. Καί, βέβαια, πάντοτε χρειαζόμαστε συγχρόνους Προφῆτες, ὅπως ἦταν ὁ Σαμουήλ, γιά νά ἰσορροποῦμε ἀπό ὅλες τίς ἀνισορροπίες πού, δυστυχῶς, ὑπάρχουν στήν κοινωνία μας.

Ὁ Μητροπολίτης

+ Ὁ Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου Ἱερόθεος